

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret

Domstolen (Ottende Afdeling) har ved kendelse af 15. januar 2019 afvist appellen.

Appel iværksat den 29. august 2018 af Lion's Head Global Partners LLP til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 14. juni 2018 i sag T-310/17 — Lion's Head Partners LLP mod EUIPO

(Sag C-554/18 P)

(2019/C 93/30)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Lion's Head Global Partners LLP (ved Rechtsanwalt R. Nöske)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret

Domstolen (Ottende Afdeling) har ved kendelse af 15. januar 2019 afvist appellen.

Appel iværksat den 24. september 2018 af Republikken Cypern til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 13. juli 2018 i sag T-825/16 — Republikken Cypern mod EUIPO

(Sag C-608/18 P)

(2019/C 93/31)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Republikken Cypern (ved barrister S. Malynicz, QC, og solicitor V. Marsland)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) og Papouis Dairies Ltd.

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Der gives medhold i appellen til prøvelse af Rettens dom i sag T-825/16, Republikken Cypern mod EUIPO, og dommen ophæves.
- EUIPO og intervenienten tilpligtes at bære deres egne omkostninger og betale appellants omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

For det første begik Retten en fejl, da den fastslog, at det var med rette, at appelkammeret overførte konklusionerne i Rettens tidligere domme i de forenede sager T-292/14 og T-293/14 (ΧΑΛΛΟΥΜΙ og HALLOUMI) og sag T-534/10 (HELLIM) til den foreliggende sag. Disse sager vedrørte ikke certificeringsmærker, men andre former for varemærker, nemlig henholdsvis almindelige EU-varemærker og kollektivmærker. Sådanne varemærkers væsentligste funktion er at fungere som angivelse af varenes handelsmæssige oprindelse (en flerhed af handlende, der er forbundet ved medlemskab af en forening i tilfælde af et kollektivmærke). Certificeringsmærker har derimod ikke som væsentligste funktion at angive oprindelse, men at adskille en klasse af varer, nemlig varer, som er certificerede, idet de faktisk opfylder, og der er givet tilladelse til, at produceres under, de regler, der gælder for tilladt anvendelse af HALLOUMI certificeringsmærket. Endvidere var den relevante kundekreds i disse tidligere domme fra Retten forskellig fra den relevante kundekreds i den foreliggende sag.

For det andet fastslog Retten med urette, at et ældre nationalt varemærke — det nationale certificeringsmærke i denne sag — fuldstændigt savnede fornødent særpræg til at adskille varer, der var certificerede, fra varer, der ikke var det, idet den med urette fandt, at varemærket var beskrivende og generisk, idet den med urette skadede den nationale beskyttelse af det nationale varemærke, og idet den med urette rejste tvivl om gyldigheden af dette varemærke i EUIPO-indsigelsesprocedurer.

For det tredje begik Retten en fejl ved sammenligningen af varemærkerne og bedømmelsen af risikoen for forveksling. Den behandlede med urette disse spørgsmål som om, det ældre varemærke var et varemærke, som angav oprindelse, snarere end et certificeringsmærke. Den undlod at tillægge det ældre varemærke noget fornødent særpræg som et certificeringsmærke, dvs. som egnet til at adskille varer, der faktisk opfyldte certificeringsmærkets normer, og som faktisk blev fremstillet af de producenter, der havde tilladelse fra indehaveren af certificeringsmærket. Den tog heller ikke hensyn til, hvorledes certificeringsmærker typisk anvendes (nemlig uvægerligt sammen med et navn, varemærke eller logo med særpræg). Den tog heller ikke hensyn til meningen med og betydningen af det omtvistede EU-varemærke, idet den navnlig ikke tog hensyn til, om elementet »HALLOUMI« havde selvstændigt særpræg i det ældre varemærke som et tegn, der i strid med virkeligheden angiver, at de varer, som er omfattet af det omtvistede EU-varemærke, var certificerede.

For det fjerde undlod Retten at tage hensyn til nationale bestemmelser og retspraksis vedrørende nationale certificeringsmærkers rækkevidde og virkning. Betingelserne og fremgangsmåden i medlemsstaternes lovgivninger om certificeringsmærker er ikke blevet harmoniseret ved varemærkedirektiverne 89/104⁽¹⁾ eller 2008/95⁽²⁾, men EU-varemærkeforordningen bestemmer, at sådanne nationale varemærker kan udgøre grundlaget for ældre rettigheder, som er til hinder for registrering af EU-varemærker. Sådanne rettigheder skal vurderes i lyset af national retspraksis og nationale bestemmelser, analogt med de forskellige nationale rettigheder som omhandles i EU-varemærkeforordningens artikel 8, stk. 4 (som heller ikke er harmoniserede, og som er meget forskellige fra medlemsstat til medlemsstat hvad angår deres karakter, rækkevidde og virkning).

⁽¹⁾ Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21.12.1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT 1989, L 40, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF af 22.10.2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EUT 2008, L 299, s. 25).

**Appel iværksat den 24. september 2018 af Republikken Cypern til prøvelse af dom afsagt af Retten
(Anden Afdeling) den 13. juli 2018 i sag T-847/16 — Republikken Cypern mod EUIPO**

(Sag C-609/18 P)

(2019/C 93/32)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Republikken Cypern (ved barrister S. Malynicz, QC, og solicitor V. Marsland)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) og Pancyprian Organisation of Cattle Farmers (P.O.C.F) Public Ltd.

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Der gives medhold i appellen til prøvelse af Rettens dom i sag T-847/16, Republikken Cypern mod EUIPO, og dommen ophæves.

— EUIPO og intervenienten tilpligtes at bære deres egne omkostninger og betale appellants omkostninger.